

[Munch-Petersen.]

vere end om Vinteren. Derfor skulde det være muligt at leve af disse Indtægter om Sommeren. Jeg ved egentlig ikke, hvad der tænkes paa. Det er ganske vist rigtigt, at der spares noget Brændsel i Sommertiden, men ellers ved jeg ikke, hvad der kan spares paa. Indkøb af Klæder maaske? Men med de Understøttelser, som betales, er der jo i Forvejen ikke Raad til Indkøb af Klæder, saa det maa vel nærmest blive saadan, at man slider det Tøj op, man har i Forvejen. Hvad tænkes der paa? Tænkes der f. Eks. paa, at de uorganiserede i Sommertiden bedre skulde være i Stand til at leve af slet ingen Understøttelse end i Vintertiden? At de unge Arbejdere bedre i Sommertiden skulde være i Stand til at leve af slet ingen Understøttelse end i Vintertiden? Der kan kun tænkes paa, at om Sommeren kan de gaa paa Landevejene. Andet kan der ikke været tænkt paa, hvis man skal kunne finde mindste Skin af Fornuft i denne Motivering. Men der findes ingen fornuftig Motivering. Der kan ikke gives nogen fornuftig Begrundelse for, at Folk skal kunne leve af de Understøttelser, som ydes ifølge dette Forslag.

Jeg kommer derefter til den Maade, hvorpaa Byrderne efter Lovforslaget skal bæres. Her gaar man jo faktisk igen til hos de arbejdende Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne at udskrive et ekstra Kontingent paa 25 Ø. pr. Medlem Herved indbringes i alt en Sum paa 1,3 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at man igen ønsker, at Arbejderne skal bære Byrden ved den sociale Forsorg. Her skal de igen gennem et nyt Ekstrakontingent yderligere bidrage til den sociale Forsorg, som de i Forvejen saa kraftigt bidrager til. Og naturligvis er dette Arbejderbidrag højere end det Bidrag, som kræves af Arbejdskøberne. Det er jo den Vej, man plejer at gaa: Byrderne skal bæres af den arbejdende Befolkning, især af Arbejderklassen. Og de arbejdsløse skal skæres ned. Ja, man kan forstaa, at Nedskæringspartiet Venstre med Sympati ser paa en saadan Lovgivning!

Og saa siges det i Bemærkningerne, at naar den 1. Oktober Socialreformen træder i Kraft, vil man overhovedet ikke mere kunne vente sig nogen ekstraordinær Lovgivning. Og dog paastaar man, og jeg antager, at man stadig vil paastaa det, at Socialreformen ingen Nedskæring betyder. Den betyder dog for det første en direkte Besparelse paa 8 Mill. Kr. Men bortset fra det, forudsætter den netop gennem de fastere og dermed ogsaa mere brutale Regler, som

den lægger for Ydelsen af social Forsorg, at der ikke skal gennemføres nogen ekstraordinær Lovgivning efter det nævnte Tidspunkt. Derfor gælder dette Lovforslag jo kun til den 30. September; efter den Tid skulde altsaa det sociale Problem i Danmark fuldt ud være løst!

Dette Forslag vækker naturligvis Skuffelse ude blandt de arbejdsløse. Og især blandt de arbejdsløse, som har haft en vis Tillid til det socialdemokratiske Parti, idet disse dog i det mindste havde ventet, at i det mindste de Satsler, som ydes efter Loven om midlertidigt Statstilskud til Kommuner i Anledning af Hjælp til de arbejdsløse, vilde blive ved at gælde, derved at denne Lov blev forlænget indtil den 1. Oktober. Det er jo ogsaa nærmest den Slags Ting, man har antyder fra socialdemokratiske Side, saaledes at de arbejdsløse havde Grund til at formode, at i den Retning vilde det gaa.

Nu er det jo ikke, fordi nogen arbejdsløs vil hævde, at de Satsler, hvorefter der betales efter denne Lovgivning, er tilstrækkelige; men det var dog det mindste, man havde haabet paa, og det er derfor ogsaa typisk, at netop den Henvendelse, som foreligger her fra Metalarbejderskerne, opstiller dette Krav, og saa vidt jeg har forstaaet „Social-Demokraten“s Spalter, er der jo et stort socialdemokratisk Flertal blandt de arbejdsløse i denne Fagforening.

Vi finder det derfor naturligt at optage Kravet om, at denne Lov i hvert Fald forlænges, at Satserne i hvert Fald ikke forringes i Forhold til det Kriseforlig, der sluttedes i Juni 1932 mellem de Konservative og Venstre, altsaa de mest reaktionære Partier, og de to Partier, der er Deltagere i Regeringen. Dette Forlig sluttedes paa et Grundlag, som ingen Arbejder kunde være tilfreds med, men at man nu skulde gaa længere til højre end til det, de Konservative og Venstre den Gang gik med til, det maa dog kunne forhindres, og jeg er vis paa, at naar vi stiller dette Minimumskrav, vil ogsaa enhver Arbejder, hvad enten han har den ene eller den anden politiske Opfattelse, forstaa, at selv med Hensyntagen til de fra Regeringens Side saa meget omtalte Magtforhold i Rigsdagen er det muligt, hvis Regeringen vilde sætte noget ind paa det, at faa i hvert Fald en saadan Indrømmelse fra de andre Partier.

For det har jo været saaledes, at hele det sidste Kriseforlig kun har indeholdt Indrømmelser til den ene Part, nemlig til Venstrepartiet, hvis politiske Nedskæringslinie er blevet fulgt, med Kronenedskæring